

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XV. évfolyam, 19 szám

2026. február 02

Izgis február

Január-február váltása csendes volt, szinte semmi nem történt. Vagy, ha igen, akkor nem tudtunk róla, vagy nem volt érdekes. Kósza hírek, szállingózó hírfoszlányok, de mihamar el is olvadtak, mint a sok hó, amely nem oly rég beterítette Záhony. És mire felocsúdtunk, eljött a várva várt hétvége, no, meg a február. Jó jel, hiszen a második hónap már kifelé botladozik a télből, mint öreg vasutas a váltókörzetből – épp ideje. Drága a fűtés, kevés a napfény, drága a gyógyszer, nem beszélve a táppénzről.

(Ilyenkor van ideje a mulatságoknak, régen esküvőknek, a disznóvágásnak, manapság inkább egy karneváli kirándulásnak, vagy egyszerűen csak bezárkózásnak. Tél van, ismét hideg. De attól, hogy nincs disznónk, még disznólkodhatunk, ha másképp nem, hát füstölögve. Bár inkább füstölve, az vidámabb, feltéve, ha időben besóztuk a füstre valót.)

De hagyjuk a betegséget, ránk talál az magától is, csakúgy, mint a kóbor infók. És a bizonytalanságból születnek a kósza, de szépnek látszó mozaikok. De az is igaz lehet, nem zörög a tányér, ha nem mosogatnak. Tehát örülünk, ha zörög, talán nem lesz nagy bűz. Na, ez kiderül előbb, vagy utóbb, most éppen utóbb van – bár, akiknél igazán gáz van, nagyjából már tudják az árát.

(A lényeg, hogy jól mossuk meg a füstre valónkat, és jót tesz neki, ha a füst előtt vastagon bekendjük valamivel, mondjuk fokhagymás-paprikás kencével. Jó ízű lesz tőle a füstölt, az utca is érezni fogja, hogy valami készül – de ez is ízlés kérdése, amiből ugye, ahány ház, annyi van. Végül jöhet a tűzrakás a füstölőben, ha már behelyeztük, amit nagyon szerettünk volna.)

Igaz, mosogatni lehet így is, meg úgy is, segítőkész férjek tudnának erről mesélni. A vége manapság gyakran a mosogatógép, ami jó, de mégiscsak gép. Hol van az egy szépasszony kezéhez, szívéhez, na meg a lelkéhez? A hölgyek – nagy szerencsénkre – kevés dolgot tesznek gépiesen, különösen nem, ha dönteniük kell valamiről, hát még valakiről. Bízunk benne, hogy rólunk is árnyaltan döntenek majd az illetések, és másra hagyják a gépies mozdulatokat.

(Tudom, alapból vigyázni kell a tűzzel, nem jó, ha hirtelen lobban, mint amikor néhány éve olyan szép lánggal égett az egész.)

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

(Tény, sosem sikerül olyan jól, bár ez is ízlés kérdése, amiből ugye...Szóval megeshet, az az igazi, ha inkább parázslík, izzik az a tűz, és nagyobb a füstje, mint a lángja. Mert akkor tovább tart, és nagyon jó lesz a vége is, ha kellően óvatosak voltunk a tűzzel. Vagyis ilyenkor, farsang idején szabad kicsinyt játszani is vele.)

Szóval hiába volt csendes az átmenet januárból februárba, az izgi egyre csak fokozódik, kinek ezért, kinek azért. De itt van az új hónap, új hét, néha tavaszváró napsütéssel. Nyakunkon a fizetés,

ami talán kevés, de jól fog esni – végül is az biztosan a mienk, másért meg küzdjünk tovább.

(A végkifejlet szigorúan titkos helyre került, nehogy váratlan vendégeim ékezzenek. Mindenesetre csupán szemléltetésül, mivé lehet az izzó parázs izgis februári következménye.)

Dolhai József

Zemplénben is csapatostul – és sikeresen.

ZÁHONYI VASUTAS

IX. évfolyam, 15. szám

2019. október 28

Csapatúrán a Zemplénben

A Zemplénbe hívta túrázni csapatát Juhász Tiborné, szakszervezetünk záhonyi területének vezetője. Az invitálást sokan elfogadták, és többségünk nem igen tudta, mire vállalkozik, amikor az autóbusz

elindult Záhonyból. Juhászné köszöntötte a mozgásra vágyókat, majd átadta a szót – no és a „parancsnoki hidat” – Nagy Attilának, aki nem a képviselővezetőnk helyetteseként, hanem túravezetőként segített bennünket. Szakavatott ember, túravezető vizsgálja is van, ráadásul VSZ-tag, úgyhogy rábíztuk magunkat.

Kilenc óra tájt érkezünk Herceggútra, ahol a Gombos-hegyi pincesor mellett indultunk a Kálvária meghódítására. Sikerünket a kilátó „elfoglalása” koronázta, de valami azt súgta, ez

csak amolyan bemelegítés volt a kellemes, napsütéses szombatunk reggelén. Így talán nem csoda, hogy Tolcsván erő gyűjtöttünk, majd Óhuta következett, és egy csinos kis hegy lábánál parkoltunk. De az igazság az, hogy sokunknak, nekem mindenképp elég magasnak tűnt az élénk tárló látvány. No, de mély levegő, és jókedvűen, szép házak között sétáltunk a hegyünk felé.

Attila elmondta a legfontosabb tudnivalókat, például, hogy odafent nem lesz télerő, tehát a simogatós telőkkel nem sokra megy, aki eltévedne. Ám sebj, jövőre érte jövőnk! Leginkább az tetszett, hogy kitartás, meg a túrázás egyik alapszabálya, miszerint törekedjünk arra, hogy csak a lábunk nyomát hagyjuk magunk után. Megtutuk azt is, hogy a Bódi Gábor Emléktúra útvonalát fogjuk végig járni, majd kellő tisztelettel felnéztünk az előttünk álló emelkedőre, és serényen követtünk Attilát.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselet Záhony

HUMORSAROK

BIZONYTALANSÁG

A vasutas találkozik rég látott barátjával, és kérdezi, mi történt, miért jár mankóval?

- Megbotlottam a munkahelyen.
- És mankó nélkül már nem is tudsz járni?
- Ki tudja? Az orvosom szerint igen, az ügyvédem szerint nem...

TANÁCS TALANSÁG

Új beteg érkezik a jó hírű pszichológushoz: doktor úr, évek óta kényszerképzeim vannak, és még senki nem tudott segíteni rajtam!

- Hmm...kihez járt eddig?
- Patent doktorhoz...
- Ja, hát az egy címzetes ökör! – szól közbe az orvos – vajon mit tanácsolt önnek?
- Hát, hogy forduljak magához...